

Un congrés presidit per Shakespeare

Ser o no ser. Aquesta és la qüestió que miraran de resoldre aquest cap de setmana els socialistes valencians al seu 11è congrés. Una trobada en què podrien canviar de nom, de discurs, d'estratègies comunicatives... L'objectiu és fer-se visibles.

Quan obseven el gràfic que compara el percentatge de vot del PSPV-PSOE i el del PP a tots els comicis valencians —entre el 1983 i el 2007—, els militants socialistes s'espanten. No és estrany. Sembla un fenomen paranormal. Sembla un dibuix emanat d'una *ouija*. El gràfic representa unes tises amenaçadores, unes tises obstinades a tallar de soca-rel qualsevol esperança dels socialistes de recuperar el govern de la Generalitat Valenciana.

Com seran d'allargassades aquestes tises és un enigma que els més pessimistes fins i tot relacionen amb la divina providència. El PP està tan assentat, controla tant les estructures de poder del País Valencià, que només resta encomanar-se als dissenys d'un ésser superior, existesca o no. Qui els ho havia de dir.

Uns altres s'han proposat de posar fi a la rigidesa de la fulla que indica els resultats del PSPV-PSOE. Una rigidesa pròpia del ferro extret a les mines de Biscaia: del 1995 ençà, els socialistes es mouen entre el 34% i el 36% de vot, un percentatge amb què governen en coalició uns altres indrets de l'estat, però que és misèria i companyia en un lloc on el PP ultrapassa el 50% dels sufragis.

La penetració dels conservadors és tan forta que trenca tots els mites: ni tocant el sostre del 80% de participació no creix significativament el vot socialista. Quan creix és gràcies a les aportacions de tradicionals votants d'Esquerra Unida i el Bloc. Trist panorama, doncs.

Més encara si tenim en compte que hi ha segments proclius ideològicament

que van votar amb recel el PSOE a les proppassades eleccions al Congrés. Els fa l'efecte que no convé un executiu de color diferent a Madrid, però els voten per pura inèrcia. Tret del segon semestre del 1995, que Eduardo Zaplana encara aterrava, és des del 2004, que per primera vegada hi ha *xoc de colors* a València i Madrid. El PP ha estat capaç de ser identificat com el partit que defensa els valencians, i s'hi esplaia, sovint amb un frontisme evident envers la Moncloa.

Evolució del vot

Percentatge al País Valencià — PSPV-PSOE — PP

ELECCIONS AUTONÒMIQUES

ELECCIONS MUNICIPALS

Font: Generalitat Valenciana

Els pobres resultats del 27 de maig del 2007 no van conduir, però, a un congrés extraordinari que accelerara la regeneració del partit. Calia esperar un any i escaig, una vegada les eleccions estatals i el congrés federal foren pretèrits. La decisió, aprovada pel 75% del comitè nacional, va comportar la continuïtat de Joan Ignasi Pla a la secretaria general... Una interinitat que va cloure's al cap de tres mesos, quan Pla es va trobar de ple en una campanya d'assetjament mediàtic, provocada per un presumpte cas de corrupció que mai no s'ha esclarit.

La interinitat va deixar pas a la interinitat al quadrat. Des de fa vora un any, el PSPV-PSOE és dirigit per una comissió gestora nomenada a Madrid, encapçalada per l'ex-president valencià Joan Lerma i integrada per membres de famílies diverses. Una situació de desgovern —aquesta gestora no pot prendre cap mesura de volada— que evoca els episodis més rocambolosos de la nissaga de poder en què s'ha convertit la formació del puny i la rosa, al País Valencià. Sense la virulència del quinquenni 1995-2000, però amb cares que resulten ben conegudes. Del març del 1999 —quan dimití el secretari general Joan Romero, ja amb els cartells penjats al carrer per als comicis del juny— al setembre del 2000, els socialistes valencians van tenir tres gestores diferents, totes controlades per un Ciprià Ciscar que aleshores ocupava la secretaria d'organització del PSOE —càrrec que des d'aquest juliol ocupa la benidormera Leire Pajín— i que des de la seu del carrer de Ferraz no va estar-se d'immiscir-se en les picabaralles de València, on sempre va aspirar a retornar com a salvador.

Els set anys de Pla a la secretaria general han calmat els ànims, però poca cosa més: una *pax romana* que no ha anat acompanyada d'una recuperació electoral. Com es pot veure al gràfic del costat i a la pàgina 32, el PSPV-PSOE es troba estancat, si no en retrocés. A l'àmbit municipal, per exemple, la situació és la pitjor de la seua història.

Qui rellevarà Pla? Després de la desil·lusió pels resultats del 27 de maig del 2007, el jove alcalde d'Alaquàs, Jorge Alarte, va oferir-se com a solució als mals dels socialistes. D'ambició, no li'n falta, i era *vox populi* que faria el salt en

cas que Pla no recixira. Fet i fet, l'últim secretari general no volgué incloure'l a la llista a les Corts –on avui seria diputat– per distanciament personal i per por de tenir el llop dins el corral.

Alarte s'hi llançà prompte, amb un equip de persones que li controla les passes fins al darrer mil·límetre, i va motivar la desfeta electoral al *prepacte* que tothom entenia que hi havia amb Esquerra Unida i el Bloc –el PSPV-PSOE feia comptes sobre la base d'aquest acord postelectoral– i a les rèmores que el partit arrossega de fa anys. L'alcalde ja feia temps que tenia meditada l'estratègia –és el cap visible d'un grup anomenat G-4, integrat per joves alcaldes socialistes de l'Horta–, per bé que no és tan desconegut com volia fer veure: gràcies a Ciscar, fou el portaveu de la gestora que dirigí el PSPV del setembre del 1999 a l'abril del 2000. Al seu discurs iniciàtic, però, va demanar de “deixar enrere la generació del 1978”. Els Lerma, Ciscar i companyia, vaja.

Mentre l'alquaser es presentava públicament com *el canvi*, a Madrid Jordi Sevilla deixava de ser ministre i el president Rodríguez Zapatero trobava “una molt bona idea” que el cessat emigrara a València per fer-se càrrec d'una federació que sembla l'aneguet lleig del partit. Sevilla va trepitjar el terreny per veure si era massa movedís, i va comprovar que sí. Com sempre. Endinsar-hi era insegur. No hi havia un clam a favor de l'ex-ministre: havia arribat molt alt a l'administració espanyola, però al si del PSPV-PSOE era un militant de base. Res més.

No podia ni tan sols comparar el seu ascendent amb el de Joaquim Puig, el segon que va posar-se l'equipatge d'atleta per encetar la cursa successòria. Alcalde de Morella (Ports) i amb un suport important a les comarques del nord, el seu principal aval –i principal escull– és haver format part dels equips de Joan Lerma, de qui fou cap de gabinet, a Palau. El lermisme no té els bíceps del passat, quan no s'estava d'exercitar les mans signant documents oficials, però malgrat tot és un corrent no gens negligible. És ben capaç de mobilitzar els seus, com el nunyisme al Barça, ni que siga un diumenge de juliol.

Alarte i Puig van ser els dos primers a posar-se a córrer, i potser per això avan-

Imatge del desè congrés del PSPV-PSOE, celebrat a Castelló de la Plana el 2004. Aleshores tan sols optava a la secretaria general Joan Ignasi Pla. Enguany han estat cinc, els aspirants.

taegen de llarg la resta de competidors. Francesc Romeu, director de la fundació socialista Jaime Vera i també jove preparat sobradament –és coetani d'Alarte–, va posar-se les sabatilles el 28 d'abril. Com Alarte, és fill del ciscarisme: també formà part de la gestora d'Alarte, en què Romeu era secretari d'organització. Tot indica –malgrat l'optimisme que emana l'entrevista de les pàgines 26-27– que no serà capaç de recollir, tot sol, els 144 avals necessaris per a esdevenir candidat aquest divendres a la vesprada.

Ana Noguera, l'última a iniciar la ronda per les agrupacions locals, podria servir d'ajuda a Romeu. Noguera ha perdut un any pel camí i amb prou feines si ha aconseguit de reunir una vintena d'avals, que, malgrat tot, és difícil que arriben a la màgica xifra de 144 en una hipotètica fusió amb els de Romeu. Noguera, l'única que actualment és diputada a les Corts, és molt tenaç, però li manquen suports de les elits que han estat escollides delegats i delegades al congrés –565 dels més de 26.000 militants de la federació.

Poc abans de Noguera s'havia presentat José Luis Ábalos, que controla les agrupacions septentrionals de la ciutat de València i que va quedar-se a un pam de la secretaria general el 2000. Aleshores només calia recollir el 10% dels avals; enguany, per decisió de la comissió gestora –en connivència amb la direcció federal, que somia una única candidatura–,

el tall ha crescut fins al 25% –tot i que la direcció federal ha aprovat un 20%–, cosa que dificulta molt que s'hi presenten més de dues llistes. Ábalos havia fet costat a Alarte abans de presentar-se, i ara torna a donar-li suport, per bé que no cedirà els avals –una trentena, que el d'Alaquàs no necessita– de què ha estat beneficiari.

Tothom mira Pajín. Coordinadora de la ponència del congrés abans de ser escollida, el 5 de juliol, secretària d'organització del PSOE, Leire Pajín té a les mans una papereta difícil. El seu entorn –el pare és cap visible de l'agrupació de Benidorm– apostava per convèncer l'alcalde d'Elx (Baix Vinalopó), Alejandro Soler, però aquest s'estima més consolidar l'alcaldia més important en mans del PSPV-PSOE, en la qual només ha estat un any. José Maria Pajín integra la plataforma Socialisme i Ciutadania, amb més d'un centenar de noms, entre els quals hi ha Ciprià Ciscar i Juan María Calles, cap de l'oposició a Castelló de la Plana.

Malbaratada l'opció de Soler, la majoria de la plataforma aposta per Alarte, més per la seua joventut que pel seu missatge. José Blanco, vice-secretari general del PSOE, mira de teixir un acord multilateral amb Alarte com a secretari general. Un Alarte que sempre va dir que volia tenir “mans lliures” per a dissenyar el seu equip, però que ara, sense tant de suport

Els articles més calents de la ponència

- 11.** [...] [El PSPV] simbolitzava el compromís amb un país que anàvem fent.
- 21.** [...] Hem atret suports abans orientats a EUPV i en menor grau al Bloc, però el PP creix també a costa d'electors centristes que en el passat ens votaven i nous electors potencialment progressistes.
- 26.** Eixe nou temps pel qual ens comprometem a treballar se simbolitza en una denominació distinta amb què desitgem expressar la refundació del partit i dels seus horitzons [...]: Partit Socialista de la Comunitat Valenciana – PSOE.
- 29.** [...] Sabem el país de què venim i que volem continuar fent. Però no és suficient.
- 30.** La noció de País Valencià forma part del nostre projecte territorial i del nostre compromís [...] Però com a denominació política implica una incongruència amb el marc polític autonòmic que nosaltres mateixos hem promogut.
- 57.** El Consell del PP s'ha instal·lat en el colp d'estat permanent, en la conservació de les institucions prescindint de la seua funció estatutària.
- 59.** [...] A plena llum i sense antifaç, els nostres governants [valencians] estan saquejant el tresor públic servint-se de mecanismes legals i amb el millor dels somriures.
- 79.** El valencianisme, senyal d'identitat dels socialistes valencians, exigeix una reformulació que l'allunye d'essencialismes –faltats, d'una altra banda, de suport històric– i del victimisme regionalista segregador que promou la dreta i que ha començat a calar en part de les classes mitjanes satisfetes.
- 98.** [...] La societat valenciana es declara aproximadament un 10% més de centre que la resta d'Espanya. El mateix succeeix en el cas de les posicions de dreta [...], un 7% més.
- 100.** [...] S'associa a una percepció del PP en la Comunitat Valenciana pels seus electors com un partit de centre en un percentatge molt superior al de la resta d'Espanya.
- 102.** [...] Tenint present la importància del centre en la Comunitat Valenciana, els socialistes rebem menys de la quarta part d'aquest segment de vot.
- 104.** [...] El discurs regionalista i amb clara identificació amb el PP nacional li permet al PPCV moure's en un ampli segment ideològic.
- 107.** [...] Només un 9% se sent més valencià que espanyol. Entorn de l'1% es considera només valencià. 25 anys d'autonomia no han alterat el quadre [...] de la transició.
- 110.** [...] L'aspiració a ser majoritari en la Comunitat Valenciana exigeix un distanciament de nocions nacionalistes, interioritzades o a manera d'aliança estratègica.
- 112.** La política del victimisme, on la discriminació prové de no permetre l'ús d'alguna cosa que és comuna a tots els espanyols, troba un profund recorregut en la societat valenciana.
- 113.** [...] [El PSPV rep] l'estigma de *sucursalista*, amb el qual despectivament el nacionalisme separa els partits "d'obediència valenciana", els "autènticament valencians", de la resta, on això no obstant se situa la immensa majoria de la ciutadania, molt per damunt del 90% de la població. Els socialistes valencians hem de desprendre'ns d'aquests condicionants.
- 116.** Ara bé, per a aconseguir la confiança de la majoria, el socialisme valencià ha d'obrir-se a les inquietuds i demandes d'eixe segment que es reconeix en el centrisme.
- 118.** [...] Canal 9 és la conselleria més important del president Camps.
- 119.** [...] Dos mesos abans de les eleccions autonòmiques del 2007 [...] la Generalitat va adjudicar una nova subvenció als diaris valencians per valor pròxim als 2 milions d'euros.
- 121.** [...] La situació de la televisió i de les ràdios públiques [...] provoca un segrest de l'opinió lliure.
- 123.** [...] Gràcies al poderós aparell de comunicació que posseeix, el PP ha aconseguit que el seu discurs, més que partir de la realitat, acabe construint la pròpia realitat.
- 125.** [...] Mentre el PSPV-PSOE apostava més per un discurs destinat a convèncer, el dels fets (discurs objectiu), el PP ho feia pel persuasiu. I tal com està demostrat, mentre el discurs convincent es basa en l'argumentació i utilitza les estadístiques, les demostracions o els fets, el persuasiu es basa en la propaganda i recorre a l'orgull, a la por, a l'odi, a la simpatia o a l'enveja.
- 127.** [...] [El PP] anteposa la província a la idea de Comunitat i la Comunitat a la idea de País Valencià, açò és, el PP passa a ser el partit de la Comunitat, el partit de tots.
- 128.** [...] El PP aconseguia un sil·logisme perfecte basat en el plantejament de "som els millors, i si no ho som és per culpa dels envejosos catalans o dels traïdors socialistes".
- 130.** [...] Criticar el PP és tant com estar en contra de la Comunitat i a favor dels seus enemics.
- 150.** [...] Cap economia no pot suportar un creixement tan intens i durant tant de temps de l'edificació. Els socialistes valencians ho hem advertit. No se'ns ha escoltat.

com potser s'esperava –malgrat ser clarament majoritari a l'Horta Sud, l'Horta Nord i el Camp de Túria, que representen bona part de la militància– saludaria una entesa a quatre bandes forçada amb raigs infraroigs des de Madrid.

Tres passes cap al centre. Si és interessant la contesa per la secretaria

general –compte a un possible *tripartit* Puig-Romeu-Noguera–, no desperta menys passió la ponència que se sotmetrà a debat divendres i dissabte. Parla de "refundació" del partit, sense embuts: proposa de canviar el nom al partit, tot soterrant al nínxol de la història les sigles PSPV –partit que es fusionà amb el PSOE valencià el 1978, a l'estil d'Euska-

diko Ezkerra i el PSE-PSOE– i fent-ne emergir unes altres, PSCV, que només es diferencien d'una lletra de la filial valenciana del PP, que és PPCV. Curiosament, el rebateig és per partida doble, perquè l'article 26 parla de "Partit Socialista de la Comunitat Valenciana", i el 320, de "Partit dels Socialistes de la Comunitat Valenciana".

155. [...] El corredor mediterrani, el desenvolupament dels nostres ports i aeroports, així com el de les xarxes ferroviàries i terrestres de comunicació, són qüestions irrenunciables que exigim i que el govern de Zapatero està executant amb fermesa.

169. Encara que és imprescindible reorientar el model econòmic valencià, el sector de la construcció ha de continuar impulsant l'activitat econòmica i generant ocupació.

198. [...] [Cal] un canvi radical del PP en el tema de l'aigua. La propaganda i la manipulació han de cedir el pas a una autèntica política autonòmica de planificació i gestió integral.

199. [...] La gestió eficient d'aquest recurs [requereix, entre més coses,] aquelles transferències d'aigua que resulten necessàries i que siguem viables econòmicament, sostenibles mediambientalment i acceptades socialment.

204. El finançament per habitant ha de ser l'indicador que determine el finançament autonòmic que, en el cas de la Comunitat, haurà de ser igual, almenys, a la mitjana de l'estat.

207. La solidaritat [...] ha d'assentar-se en dos mecanismes. El primer és el de pagar segons renda i rebre igual per habitant. [...] El segon és el reforçament dels fons destinats al desenvolupament de les regions més desfavorides.

213. [...] [Sobre educació per a la ciutadania, Camps utilitza] subterfugis lingüístics per a impedir el seu ensenyament, cosa que, en definitiva, amaga la seua por a educar els nostres joves en els principis bàsics de la democràcia.

277. [...] Necessitem, en suma, identificar-nos més estretament amb la realitat de la nostra Comunitat. [...] Només així tomarem a ser considerats com el partit que els valencians i valencianes consideren més seu.

290. Hem de desplegar una activitat inclusiva amb la finalitat de fer partícips de les polítiques de progrés un ampli nombre de ciutadans [...] que s'autoreconeixen centristes.

295. [...] [Cal crear] Un Centre Valencià d'Investigacions Sociològiques que permeti avaluar les gestions que duen a terme les distintes administracions, però que també possibilita conèixer les preocupacions i desitjos dels ciutadans.

304. [...] [Cal] un diàleg fluid amb la societat civil. Eixe ha de ser el mitjà que obligi el partit i obligue a concebre'l com una ferramenta dels ciutadans que millore la qualitat democràtica.

307. [...] Els nostres senyals d'identitat són de tots i mai podran ser patrimoni d'un partit o un sector de la societat, per més que alguns vullguen obstinar-se en això.

319. El valencianisme polític no és patrimoni del PP. Ha arribat el moment d'iniciar una nova etapa en què allò substancial siga la nostra identitat com a socialistes i com a valencians.

320. [...] Hem d'iniciar una etapa en què se'ns conega i reconega com el que som i el que volem ser: socialistes i valencians. [...] Hem d'adaptar la nostra denominació a la de PSCV-PSOE (Partit dels Socialistes de la Comunitat Valenciana).

322. [...] Continuem sent la segona federació [...] al PSOE. I ha de veure's reflectit en les decisions federals.

331. El partit ha de crear grups d'anàlisi i de prospecció sociològica que ajuden a tota l'Organització.

341. Les estructures provincials [coordinaran] les polítiques en el seu territori.

342. [...] Es crearan consells comarcals amb capacitat de decisió, dependents de les estructures provincials, com a estructures intermèdies [...] entre la província i els municipis.

355. Hem de donar a conèixer les nostres idees i punts de vista externament [...] amb un missatge únic i unificat en cada qüestió.

359. [...] Mentre el PP vol que els mitjans només parlen dels temes que a ells els interessin, els socialistes hem d'aconseguir introduir en el debat públic la realitat de la gestió del PP.

371. Creació d'oficines de premsa a les comarques i a les agrupacions de les ciutats majors de 10.000 habitants.

380. [...] Hem de mostrar una especial atenció als nostres alcaldes i regidors [a través de] cursos de formació de comunicació política i social.

415. La comunicació interna és fonamental per a transmetre de manera clara, concisa i ràpida els nostres missatges.

418. [...] Creació i manteniment de web en cada agrupació.

422. [...] A més d'assistir a tertúlies, conferències, debats [...] els socialistes hem d'estar presents en nous espais de la xarxa.

433. [...] El militant ha de ser un agent pedagògic, ha de crear opinió, generar debat entre el seu cercle pròxim i íntim, per a desmuntar les mentides i la demagògia que [...] estén la dreta.

439. [...] És necessària la figura del *dinamitzador social* que permeta establir els processos de funcionament de l'agrupació.

441. Els simpatitzants són generadors d'opinió [...] El partit ha de comptar amb un cens de simpatitzants a qui ha de mantindre degudament formats i informats.

447. Les agrupacions municipals o de districte de la Comunitat Valenciana designaran un coordinador de secció electoral.

El redactat apunta també la necessitat d'inclinar una mica el muscle dret: és a dir, moure's cap al centre, per molt que coste. També liquida qualsevol aspiració a practicar un valencianisme que no siga ben entès. Les dades del CIS, segons les quals el sentiment nacional dels valencians és equiparable al dels extremitats, recomanen de deixar enrere els "essenci-

alismes". Pel que fa a l'economia, saluda que la construcció continue essent el motor principal i preveu, en cas d'arribar al poder, d'"avaluar" la gestió privada introduïda pel PP a la sanitat. Finalment, introdueix novetats de caire comunicatiu –un dels gran reptes– i organitzatiu: el proppassat congrés federal ha instaurat l'estructura provincial a Galícia i al País

Valencià, on encara sobreviu el model comarcal.

L'allau d'esmenes ha estat enorme. Milers i milers que, sobretot, van en la línia de no canviar el nom al partit i d'evitar de mirar a la dreta, per molt bonic que siga el paisatge en aquella banda. Tot és obert, com unes tisores a punt de tallar. I els delegats, les tenen a les mans.